

Rábské noviny

PRO RABÍ, ČEPICE A BOJANOVICE

7. VYDÁNÍ OBČASNÍKU

15. SRPNA 2011

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

Socha sv.
Jana Nepo- 1

Memoriál 2
Pavla Pilného

Jak jsme se 3
rozloučili se
školkou

Zprávičky z 4
MěÚ

Recepty 5

Zkazky sta- 6
rých zbrojno-
šů

Pozoruhod- 7
né postavič-
ky

Škola na Rabí 8

Rozhovor 9

Tajenka 10

Akce na Rabí 11

Anketa 12

Společenská 13
rubrika

Kontakt 14

Benefiční galakonzert na hradě

Sklářka Vladimíra Tesařová se svým návrhem.

Lubomír Brabec, Pavel Šporcl, Gabriela Beňačková a Karel Vágner patří mezi umělce, kteří 24. června na Svatojánskou noc vystoupili na benefičním koncertu „5 hvězd pro sv. Jana“ na hradě Rabí. Daniel Hůlka bohužel nevystoupil, jelikož náhle onemocněl. Koncert uváděla Lucie Výborná. Výtěžek pomohl uvést do života myšlenku postavit na mostě v Čepicích na Sušicku sochu patrona vodáků Jana Nepomuckého. Nápad postavit v Čepicích sochu sv. Jana Nepomuckého pochází od kytaristy a vodáka Lubomíra Brabce. „V minulosti téměř každý most nebo můstek zdobila socha některého z patronů a svatý Jan Nepomucký byl mezi nimi nejčastější. Chtěl jsem tuhle tradici

oživit i na tomhle krásném místě a protože sám jsem vodák, padla volba samozřejmě na Jana Nepomuckého, který je patronem nejen České země, ale i všech, kteří měli a mají něco společného s vodou, ať to byli vodaři, mlynáři... a dnes samozřejmě i vodáci,“ vysvětlil původ myšlenky Brabec. Ve spolupráci se sklářkou Vladimírou Tesařovou, jejíž díla zdobí například kostel svatého Vintře v Dobré Vodě, chce Brabec instalovat na čepickém mostě výtvarně neobvykle pojatý skleněný oboustranný reliéf patrona řeky i všech vodáků, kterého by viděli pěší procházející po mostě i vodáci, kteří splouvají Otavu. Socha je

svým zpracováním i materiálem naprostým světovým unikátem. Je v životní velikosti, ulita ze skla průzračné zlatavě hnědé barvy. Stojí na starém kamenném mostě, používaném především chodci a místní dopravou, který byl postaven v roce 1911 a letos tak slaví své sté výročí. „Socha je již na mostě, ale není dokončena. Socha je vysvěcena jeho excelencí Dominikem Dukou, arcibiskupem pražským,“ informoval Brabec. Socha bude kompletně dokončena na jaře příštího roku a pravděpodobné slavnostní odhalení je naplánované na 12. 5. 2012. Momentálně je socha zakryta.

MEMORIÁL PAVLA PILNÉHO 2011

V sobotu 25. 6. 2011 se uskutečnil v Rabí sparťanský turnaj v malé kopané, kterého se zúčastňují výhradně fanoušci AC SPARTA PRAHA. Tento turnaj pořádala pobočka FanClubu Sparty Praha v Horažďovicích a Rabí. Celá společenská akce je pořádána na počest velkého fanouška Sparty Pavla Pilného, který již bohužel není mezi námi. Turnaj byl zahájen v 10 hodin krásným vystoupením mladých horažďovických mažoretek. Poté si vzal slovo starosta města Rabí, pan Milan Leopold, jenž tuto akci svým jménem zaštitil a turnaj mohl začít. Po celý den nám

Z vítězství se radovalo poprvé Rabí

přálo vcelku příznivé počasí a tudíž nic nebránilo všem zúčastněným v podání maximálních výkonů. Utkáním přihlíželo téměř 100 spokojených fanoušků, kteří si určitě přišli na své. Turnaje se zúčastni-

lo 8 družstev. Jednotlivé týmy reprezentovaly pobočky FanClubů Sparty vždy ze svého města. Mužstva byla rozlosována do 2 skupin, kde se hrálo systémem každý s každým a poté následovaly vyřazo-

vací boje. V základních skupinách i ve vyřazovacích bojích byl stanoven hrací čas na 2 x 7 minut. Celkem bylo sehráno 20 zápasů (12 ve skupinách + 8 vyřazovacích). Turnaj se odehrál na 2 travnatých hřištích, které nádherně upravili členové místního fanklubu. Po základních skupinách měli nejlepší výchozí pozici týmy z Rabí a Lovosic. Pořádající tým Rabí nakonec celý turnaj vyhrál, když na cestě za vysněným pohárem dokázal porazit i loňské obhájce z Horažďovic. Ve finále si pak poradil s týmem Staré gardy Rabí poměrem 5:1. Nutno dodat, že vítězný tým prošel celým turnajem bez jediného zaváhání

a zvítězil ve všech zápasech. Pro všechny týmy byly připraveny krásné poháry a také hodnotné ceny, takže s prázdnou neodjel žádný tým. Během závěrečného ceremoniálu předával ceny předseda všech fanklubů Sparty Praha pan Jaroslav Obdržal, který poté svým proslovem také celý turnaj uzavřel. Tímto mu děkujeme za jeho účast. Večer poté členové FCS HO-RA uspořádali taneční zábavu v místní „Rábské hospůdce“, které se

zúčastnilo 6 poboček fanklubů do časných ranních hodin. Všichni sparťani by touto cestou chtěli poděkovat Sokolu Rabí a všem pořádajícím členům FCS Ho-Ra v čele s panem Sedláčkem, že umožnili tento turnaj uspořádat na výborné úrovni a ve všem vyšli vstříc. Organizátoři chtějí poděkovat všem zúčastněným týmům a sponzorům a již nyní se těší na příští ročník, který se bude hrát koncem června 2012.

Spartě zdar!

Fanklub Sparty Praha v Horažďovicích a Rabí.

E-mail: fanclubsparta@centrum.cz

www.sparta-hora.7x.cz

Jak jsme se rozloučili se školkou

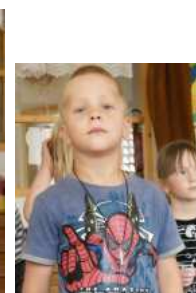

„Zase konec školního roku a zase ty nejšikovnější nám odejdou“, říkáme pokaždé s mojí kolegyní. Slzička potají ukápne a je smutno, protože některé děti z okolních vzdálenějších obcí už třeba nikdy neuvidíme. V naší školce se už 15 let loučí předškoláci přespáním v budově do druhého dne. Odpoledne jdeme hledat poklad, pak si ustrojíme večeri, usteleme postýlky a bez maminek a tatínků přespíme do rána. Kolem Rabí je pořád dost a dost pokladů. Letos nám „DUCH POKLADŮ“ nechal vzkaz, ať jdeme po šípkách, splníme všechny úkoly, překonáme překážky a poklad je tentokrát určitě na Kostelíku (každý rok je poklad jinde – u řeky, pod hradem, na Džbáně, ..). Loni jsme ho našli na Březině pod pařezem. Ve čtvrtek 23. června nám ve školce po 16. hodině

zůstala Karolínka S., Karolínka W., Pavlínka, Verunka, Ondra, Radim, Tomášek K., Tomášek J. . Dopis se vzkazem, kudy k pokladu, nás čeká u Houdků na zahradě v „Zeleném pichlavém domku pro ptáčky“. Co to je? Smrk. Jen jsme se vypravili na posilnění na zmrzlinu, začalo pršet. A přeshlo čím dál tím víc. Oblékli jsme si pláštěnky a vyrazili jsme k Houdkům hledat ten pichlavý domek s tím, že až najdeme vzkaz a bude pořád pršet, vezmeme z ledničky buřty, vybereme hezkou pohádku na DVD a půjdeme zpátky do školky a odložíme hledání pokladu na druhý den. Přestalo pršet, jen mždí, dopis jsme našli, a tak jsme po špičkách vyrazili. To nebyla cesta za pokladem, to byl „let“. A protože už jsem touhle cestou šla ten den po obědě jednou, když jsem ji chystala, už tak za dětmi nestáhám. Překonali jsme všechny překážky, splnili mnoho úkolů („Jó, najít poklad, to není jen

tak!“, řekl Tomášek K.), objevili jsme čertovo kopyto, nazobali se jahodami a už dupeme u kostelíku a zkusíme, kde to zní, tam je určitě poklad zakopaný. Měli jsme s sebou motýčku i lopatku. Až v koutě pod velkým kamenem – hurááá!!! Malá truhlička, nezamknutá a v ní pravý poklad. Prsteny a meče, akorát pro malé princezny a prince. To bylo radosti! Běželi jsme z kopce dolů, nic nevádí, že nám čvachtá v botách. Opekli jsme si na zahrádce buřtíky, pěkně jsme voněli ohýnkem a šup pod sprchu ve školce. Paní Hudová myje děti čokoládovým šamponem a já (p. Houdková) je utírám a jak voní po čokoládě, hned bych si „ouško ukousla“. Pak už do postýlek a kdo se bude bát nebo mu bude smutno, může k p. učitelkám do jejich velké (nafukovací) postele. Mám tam za chvilku všechny děti, protože se prý na ní lepší leží a dá se na ní skákat. Pohádka „Ať žijí duchové“, nikoho neuspí, spíš se bojánekové začnou víc bát. Přepneme na „Princeznu ze zlatou hvězdou na čele“ a ještě pár legráček a spát. Kdo u mě spí nejlíže, ať do mě píchne prstem, když začnu chrápat. Verunka musela šťouchnout třikrát. Děti pěkně spí až do půl sedmé. A já už nezaberu. Ráno si uvaříme čaj, nakrájíme výborný perník od p. Hudové, společně posnídáme a čekáme na první děti do školky. Hezky se nám to rozloučení vyvedlo! Na památku dostanou předškoláci ještě přání a knihu. Přijďte se za námi do školky podívat a přineste nám ukázat první vysvědčení.

Přípravila: Drahomíra Houdková

Zprávičky z Městského úřadu

Vážení občané, mám povinnost se s Vámi podělit o několik smutných zkušeností, které se vyskytly v poslední době. S nešvarem anonymů a anonymních udání jsme se setkávali často v minulosti a opět nabraly na razanci v posledních dnech.

Je všeobecně známo, že máme kolaudovat multifunkční dům čp. 57, který byl zrekonstruován z bývalého objektu hlavní budovy základní školy v Rabí. Objekt celá léta chátral, neměl využití a nikdo nepřišel s nápadem, jak tuto dominantnu městečka účelně využívat. Před třemi roky jsme se rozhodli společně přestavět tuto budovu na multifunkční dům, kde bude kancelář městského úřadu, informační středisko s knihovnou, zasedací místnost s obřadní síní, společenská místnost s učebnou a v neposlední řadě v podkrovní galerii. Současný úřad na bývalé faře „radnici“ nesplňuje podmínky pro stále narůstající administrativu a především pro připojení zařízení,

neboť elektroinstalace je zcela nevyhovující. Ve zdech je vlhko, prkenná podlaha je napadena houbou, neboť na ní bylo položeno linoleum, okna jsou stářím sešlá a je nutné vyřešit septik společně s vodovodním rozvodem v přízemí. V neposlední řadě je nutné řešit vytápění. Tyto všechny negativní věci musí být řešeny v blízké budoucnosti.

S o u č a s n ě v objektu čp. 73 (památkou chráněný objekt) byla mimo jiné v 80. letech vybudována zasedací síň, kde se občas uskutečňují svatební obřady. Z důvodu přemístění knihovny se tato zasedací místnost předělila lehkou stěnou a vybuďovala se knihovna pro občany Rabí. Z požadavků občanů na potřebu bytů v Rabí zastupitelstvo rozhodlo vybudovat v tomto nebytovém prostoru byt 2 + kk. Získáním nového bytu vytvoříme z domu čp. 73 obytný dům a budeme moci využívat sníženou sazbu DPH na další nutné opravy. Nyní, kdy máme multifunkční stavbu čp. 57 kolaudovat, zaslal občan Rabí **anonymní dopis** na Státní zemědělský intervenční fond v Českých Budějovicích (tento fond nám poskytl dotaci na rekonstrukci), že mrháme neoprávněně prostředky získané

z Evropské unie, neřídíme se projektem a využití objektu se neshoduje s projektovou dokumentací. Musím zdůraznit, že na rekonstrukci objektu, respektive na výběr generálního dodavatele proběhlo řádné výběrové řízení, práce jsou odváděny dle projektové dokumentace a **j a k é k o l i v z m ě n y** v průběhu realizace byly odsouhlaseny na zastupitelstvu města s tím, že byly konzultovány se SZIF v Č. Budějovicích. Dopis zasláný do Č. Budějovic byl podepsán **„občané města Rabí s p o l e č n ě s chalupáři“**. Pokud by někdo dnes po třech letech od započetí zpracování projektové dokumentace nesouhlasil s prováděnou rekonstrukcí, rozhodně se měl v průběhu rekonstrukce osobně vyjádřit k zamýšlené stavbě a pod dopis se podepsat celým jménem. Tento akt svědčí o charakteru osoby, která nemá zájem o dobro obce, ale vidí především osobní prospěch a majetek, chce poškodit obec samotnou. Nemusíme chodit daleko, neboť víme, kdo z občanů od počátku nesouhlasil s přestavbou objektu čp. 57. Tomu, kdo tento dopis odeslal do Č. Budějovic vzkazují, že osobně jako starosta města požádám o kontrolu poskytovatele dotace před ukončením 1. fáze proplacení, a tím dokážeme, že všechna osočování jsou lichá.

Přeji Vám hezké prožití léta a pevné zdraví.
Milan Leopold, starosta

Objekt multifunkčního domu čp.57 byl předán k datu 30.6.2011, ale kolaudace zatím neproběhla z důvodu Změny č.2 – parkovací místa včetně stání pro invalidy sloužící pro potřeby objektu čp.57. Projekt na parkovací místa musel být odsouhlasen Památkovým ústavem v Plzni a v současné době je na stavebním úřadu v Sušici. Kolaudace proběhne až po dokončení všech prací včetně parkoviště. Stěhování Městského úřadu zatím není aktuální, uskuteční se pravděpodobně po skončení léta. Přestěhuje se zatím pouze městská knihovna a obřadní síň města do nových prostor v multifunkčním domě, aby mohla probíhat v domě čp.66 plánovaná rekonstrukce na byt. Slavnostní otevření celé budovy čp.57 po kolaudaci umožní občanům podívat se do všech nových prostor.

V současné době je **rozdělaný chodník na Budětici**, práce budou pokračovat i v srpnu.

Město Rabí přispělo na **sochu Sv. Jana Nepomuckého** v Čepicích částkou 10 tisíc korun.

Město Rabí odprodá **nepotřebný nábytek z bývalé MŠ a ZŠ Rabí** (skříně, psací stoly, stolky, lavice a židle), zájemci se mohou informovat na úřadu.

150

Výjezdová jednotka SDH Rabí ...

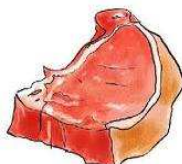
Výjezd k požáru 17.6.2011 dopoledne – hořela černá skládka v obci Bojanovice, další výjezd byl 13.7.2011 večer, kdy blesk zapálil stodolu v Dražovicích

Pečené vepřové žebro na medu a dijonské hořčici s grilovanou zeleninou a americkým bramborem

Vepřové žebro (může být i bok) v medu a dijonské hořčici

Vepřové žebro (může být i bok)	200 g
Sůl	špetka
Pepř	špetka
Med	50 g
Dijonská hořčice hrubozrnná	50 g

Vepřové žebro osolíme, opepříme, dáme do pekáče, podlijeme vodou a pečeme při 180 stupních cca 80 minut. 10 minut před koncem pečení potřeme medem smíchaným s dijonskou hořčicí a dopečeme.

Grilovaná zelenina

Sůl	špetka
Pepř	špetka
Tymiánek	2 snítky
Paprika mix (červená, zelená, žlutá)	100 g
Cuketa	50 g
Olivový olej	50 g

Zeleninu nakrájíme, na pánvičce opečeme a dochutíme solí, pepřem a tymiánkem. Zelenina by měla být na skus. To znamená, že by při kousání měla křupat.

Americké brambory

Brambory	150 g
Sůl	špetka
Pepř	špetka
Česnek	2 stroužky
Olej	50 g

Brambory dobře opereme a nakrájíme na klínky. Dáme na plech, osolíme, opepříme, přidáme rozmačkaný česnek, olej, promícháme a pečeme při 180 stupních přibližně 30 minut.

Toto jídlo je dobré i dobře naservírovat. Na toto se zapomíná jak doma tak bohužel i v restauracích. Na střed talíře dáme americké brambory a zeleninu. Na zeleninu a brambory dáme žebra a okolo polijeme výpekem. Zdobíme čerstvou bylinkou(tymiánkem).

Přeji dobrou chuť.

František Podloucký

ANANASOVÉ ŘEZY

Těsto:

- 1,5 hrnku polohrubé mouky
- 1,5 hrnku cukru krupice
- 2 vejce
- 1 prášek do pečiva
- 2 lžičky jedlé sody
- 1 ananasový kompot (menší) rozmixovat i se šťávou

Krém na vychladlý korpus:

- 2 pomazánková másla
- 1 kupovaný pudink v kelímku (nebo uvařit půl pudingu ve 200 ml mléka)
- 1 lžíce cukru krupice
- 1 vanilkový cukr

Posypeme sekanými ořechy a pocákáme čokoládovou polevou.

VÝBORNÝ SALÁT ZE ŠPENÁTU

Vrstvíme na velký mělký talíř:

- listový špenát (baby špenát) - lze koupit v Tesco :-)
- na kostičky nakrájené rajče
- na kostičky nakrájená salátová okurka (stačí čtvrtka)
- černé olivy
- červená cibule nakrájená na proužky
- tuňák
- posypeme parmazánem
- pocákáme balsamico dressingem (Spak)

podáváme s opečeným toustovým chlebem

„Zkazky starých zbrojnošů“

Léto budiž pochváleno

„Léto budiž pochváleno“. Toto zvolání pana faráře z divadelní hry „Léto“ od F. Šrámka jsme měli vždy na mysli, když jsme kráčeli poslední školní den domů s čerstvým vysvědčením a s myšlenkami na krásné dva měsíce prázdnin. Hned druhý den jsme sundali boty, protože v létě se přece musí chodit bosky. Zpočátku to pěkně píchalo, ale ke konci prázdnin už jsme mohli běhat i po strništi. Nepříjemné byly pouze asfaltové louže, které se na nekvalitním povrchu silnice dělaly.

Dalším úkolem bylo očesat třešně a nacpat se jimi k prasknutí. Obvykle to odskákaly chrupky na Zemenů mezi, ty u Pátých totiž hlídal jako ostrůžek sám Pepík Pátý tak řečený President.

No a potom už se jen čekalo na to, až dorazí lufťáci na letní byt, abychom zkompletovali naši prázdninovou sestavu. Pod heslem: „Slunce, voda, vzduch“ jsme prakticky denně vyráželi k řece, kde bylo tak krásně a voda tak příjemně chladila a šplouchala a laskala. Zpočátku se chodilo k tůni naproti náhonu, kde byla přece jen větší hloubka, později jsme ale objevili kouzlo starého jezu. To byla panečku krása, když se zvedly ve šlajsně klády a voda se valila vraty a dělala vlny a vracáky, do kterých se dalo skákat i po hlavě a po šlajsnových fošnách jezdit po zadku. Obvykle to skončilo pořádnou škubou na plavkách díky hřebům, které z fošen sem tam vyčnívaly. Vzpomínám si, že jsem takhle zničil i troje plavky za sezonu. Plavky byly typu adamky, které se zapínaly na boku na dva knoflíky a daly se obléci nohavicí trenýrek, což bylo

velmi praktické.

Přestavba jezu zničila nejen tůni, ale i tyto radosti, a tak jsme se plynule přesunuli nad jez, kde se dalo skákat ze břehu a kde vstup i výstup umožňovaly klády staré říční regulace. I ty už ale vzala voda a nemilosrdný čas. Zůstala jen řeka a její neopakovatelné kouzlo.

Přibližně v téže době se objevila další možnost koupání. Romantické čimické jezírko v zatopeném lomu s krásně zelenkavou hladinou, ve které se odrážely bílé vápencové skály a borovice nad nimi. Místo to bylo tajemné a navozovalo atmosféru v té době aktuální mayovky „Poklad na stříbrném jezeře.“ Jen vlasy po koupání, díky vápencem

prosycené vodě, trčely vždycky jako hřebíky.

Vůbec jsme nepoužívali žádné opalovací krémy. Jednoduše hned na začátku se každý pěkně připálil, což spravily obklady z kyselého mléka a potom už po sloupání byla kůže pěkně dohnědá a bylo po problému. S sebou jsme brali deku, něco k jídlu, obvykle to, co bylo doma napečeno – koláč nebo oblíbené bublaniny. Žízeň jsme hasili

u výborného Žižkova pramene, který vytékal ze zdi u Rybárny. Jen děti Zemenů chodily vybaveny konývkou s octovou oslazenou vodou. Nezbytnou součástí výbavy byly také hrací karty, s jejichž pomocí jsme se oddávali karbanické vášni. Od vyložené dětských her jako je „Vole lehni“ jsme postupně dospěli k sofistikovanějším kreacím typu dudáka, oblíbených filků a později i žolíků a kanasty.

Večery, to zase byly oblíbené cesty do Žichovic do kina, kde pan Vejvoda v sále „Na Panské“

dával jednou až dvakrát týdně nejnovější hity filmového světa. Z Rabí chodila celá parta mladých a spolu s námi i staří manželé Vintrovi, kteří nevyne-

chali žádný biják a důstojně kráčeli zavěšení do sebe uprostřed povykující mládeže. Na zpáteční cestě bylo kromě strašení děvčat v parku mírou „chlapské“ odvahy přejít most po mostním oblouku. Jednalo se samozřejmě o starý most, kde oblouky tvořily široké nýtované traverzy, ale i tak to byl koňský nápad. Přiznám se, že já jsem to nikdy nedokázal.

Léto, to byly ale také výborné lívance s rozhodou z lesních jahod nasbíraných na Kostelíku, nebo na Líšné a nebo taky jen obyčejné nové brambory

maštěné máslem a posypané pažitkou, které spolu s vychladlým hustým kyselým mlékem chutnaly znamenitě. A jak se říká, že i ty nejkrásnější nohy někde končí, skončil i tento čas „her a malin nezralých“ a nám nezbylo než těšit se zase na to léto příští. A tak i já, i když už dávno nejsem kluk a nemusím do školy, se na toto období těším snad čím dál víc. Tak tedy necht' je léto pochváleno.

Autor: Pavel Voska

Pozoruhodné postavičky mého mládí

Další povídání je ukázkou toho, kam až vedla špatná i zanedbaná péče o dřívější novorozence. Možná si někteří ještě pamatují na Emilku Šmrhovou. Narodila se 28. listopadu 1912. Zůstala poměrně malá, hubená, špatně chodila, spíš se klátila ze strany na stranu. Pravděpodobně se narodila s vykloubenými kyčlemi, ale nikdo jí to nespravil. Navíc ještě špatně mluvila a ani nevím jestli vůbec chodila do školy. Našli se i takoví škarohlídkové, co se jí pošklíbali a to se pak uměla pěkně rozčítit! Bydlela na Hradčanech se svou matkou Barborou a sestrou Tončou, která se vyučila švadlenou a v mládí přišla o nohu. Ta se provdala za Jana Špindlera a všichni žili společně v domě č.86. Dnes jsou jeho majiteli Kiers & Knevels. Emilka měla ještě bratra Josefa, nar. 20. listopadu 1909, ve válce musel odjet na práci do německého Oranienburgu, kde ho udal skorsoused Ludvík Homolka. Pan Šmrha 25. února 1941 ve svých 42 letech v Německu zemřel, Homolka byl v revolučních květnových dnech v r.1945 zatčen a ve vězení v Horažďovicích se ze zoufalství oběsil. Emilka zemřela 7. února 1997, bylo jí 85 let.

Podobné postižení měl pravděpodobně i Bohoušek Vinickéjch. Málokdo z rábských však věděl, že jeho pravé jméno je Richard Tenk. Žil u sedláka Chmelíka, známého též pod jménem Vinický nebo Vališ—zřejmě jména předchozích majitelů domu. Ještě předtím prý sloužil u Dudů, ale potvrzeno to není. I Bohoušek zůstal poměrně malý a velmi napadal na nohu. Také špatně mluvil, koktal. Přesto zůstal u svých chleboďárců dlouho sloužit. Měl na starosti pár koní, s nimiž pracoval u zmíněného sedláka, ale také u drobných zemědělců, kteří mu pak za to pomáhali při

části domu č.8 na náměstí, dnes tam žije paní Sylva Rejšková s rodinou. Zůstal tam i po smrti majitelů. Ke stáří pobíral malý důchod a mohl si zajít do místního motorestu (dnes je tam KONZUM) na nějaké jídlo a oblíbené pivo. Měl tam stálé místo a dokonce i svůj půllitr, na který mu některý šikovný štamgast namaloval hlavu koně, když s nimi celý život pracoval. Konec života strávil v nemocnici, kde v r.1989 zemřel. Bylo mu 79 let.

Blízko Bohouška bydlel také postižený Vojtišek známý jako Vojta Kajgr, správné jeho jméno bylo Vojtěch Chmelík, v pamětní knize bylo uvedeno jméno Kaykr. Bydlel v rohu na náměstí v domě č.12 v početné rodině s rodiči, bratrem a 3 sestrami. V zahraničí prý měl ještě nevlastní sourozence. Jméno Kajgr bylo zase po chalupě od dřívějších majitelů. Ničím se nevyučil, i když ostatní téměř všichni ano—sestra Pepička byla dokonce velmi oblíbená porodní asistentka. Otec jim brzy zemřel, Vojtík zůstal s matkou na chalupě a pomáhal jí v hospodářství. Příliš

nevyrostl, koktal a nosil velmi silné brýle. Spojil se s místním farářem a stal se kolportérem katolických novin. Ty pak i značně staré

žních nebo v y b í r á n í brambor.

Svých pánů si vážil, nazýval je sedlák a selka. Oni byli bezdětní, měli ho trochu i za syna.

Bydlel v levé

přinášel do rodin, když měl někdo svátek. Přidal i nějaký svatý obrázek. Každý mu rád dal nějakou drobnost za odměnu. Je až k nevíře, jak si pamatoval jména rábských občanů, ba i dětí. Stal se velmi oblíbený, všichni jsme mu říkali Vojtišek, i když už měl za sebou pár desítek let. Nešťastný byl konec jeho života. Na jaře r.1960 byl vyhrabávat mez u políčka blízko řeky, kde se říkalo u Kajgrů túně—je to téměř proti náhonu. Nešťastnou náhodou sklouzl do vody a utopil se. Našli ho až za několik dní zakleštěného v kořenech stromu u jezu. Pamatuji se, jak ho vezli kravským potahem na hřbitov do márnice. Bylo mu 47 let.

K Rabí za dob mého dětství ještě neodmyslitelně patří Venca z boudy. Žil po několik let před válkou a ještě na jejím začátku se svým otcem v lomu u Čepic. Ten byl tehdy mnohem menší a práce v něm byla zastavena. Jako svůj jediný majetek měli malý žebříňáček s plachtou, to bylo jejich bydlení. Živili se všelijak, výjimkou nebyla ani pečinka z kočky nebo psa, když se jim připletli do rajónu. Jakmile se Venca s tátou objevili v Rabí, báli jsme se jich. Byli otrhaní, nečesaní, nemytí. Venca mi dnes připomíná Zilvara z chudobince z Poláčkovy knihy Bylo nás pět.

V minulém čísle Rábských novin bylo u jména p. Karla Svítivého z čp. 3 uvedeno, že zemřel v r. 1939. Je to ale rok úmrtí jeho otce, také Karla Svítivého a také bednáře, který bydlel ve stejném domě. Došlo tedy k záměně a my se tím omlouváme čtenářům. Správný rok skonu p. Svítivého, o němž se v Podivuhodných postavičkách píše, jsme „bohužel“ v dostupných dokumentech nenašli. Víme jen, že zemřel před svými sestrami.

Text: p. Božena Vokatá

27. června 1991

Na škole v Rabí

ÚRYVEK ZE ZÁPISKŮ RÁBSKÉHO KANTORA P. MILOSLAVA HŮLKY

Nejmladší učitel (pokračování)

V sobotu 31.ledna 1948 byly tradiční sokolské šibřinky, tj.maškarní mumraj, pro který byl vyhlášen ráz“ Z národů ač jsme různých...” Vytvořil jsem si originální masku, v té době ještě aktuální odraz nedávné doby. Sehnal jsme kompletní uniformu amerického vojáka, včetně čapky, bot, zvaných kanady. Maminka min na zádech nažehlila tři puky, jak to dělávala v pětáctýřicátém Američanům, hlídkujícím na nádraží v Hydčicích. za cigarety pro tatínka. Dokonalá byla i má škraboška, do níž jsem vlepil leukoplasty skla ze starých brýlí, abych dobře viděl.. Pod škrabošku přes hlavu jsem navlékl černou hedvábnou dámskou punčochu, na níž jsem ještě připevnil pěkné papírové červené černošské rty, trochu pootevřené, abych mohl otvorem vsunout cigaretovou špičku a mohl si labužnický zakouřit—samozřejmě Chesterfieldky nebo Camelky, které v té době byly ještě skoro běžně a lacino k dostání. Málokdo mě tenkrát poznal, jen kolegyně Vosková, která byla v masce „srdíčka“, bílé nadýchané halence a sukénce, posíté krvavě červenými srdíčky. Já jí totiž na schůdcích, vedoucích na jeviště, kde se sedělo, roztrhnul sukénku přezkou vojenské kanadské boty. Inu, nebyly to boty do

tance, ale zábava byla výtečná. Po jiné taneční zábavě—nevím dnes už, kde včera byla, zda v Rabí, nebo v Žichovicích, Horažďovicích nebo u nás doma v Hydčicích—po protancované téměř celé noci na mne dolehla únava po obědě v polední přestávce před odpoledním vyučováním. Ve vyhráté sborovniče v prvním patře farské budovy jsem nemohl udržet víčka. Srovnal jsem si několik židlí vedle sebe a položil se bokem na ně. Pod hlavu chyběl polštářek, použil jsme proto štos ilustrovaného časopisu Svět v obrazech. Na první stránce posledního čísla, ležícího nahoře, byl obrázek sportovce, tehdy naší tenisové jedničky Drobného z jakéhosi turnaje. Na tenhle improvizovaný podhlavník jsem položil tvář a usnul spánkem blažených až do zazvonění v odpolední hodinu. Vyskočil jsem a vyrazil do hodiny. Ještě, že u dveří si naše dámy pověsily malé zrcátko. V něm jsem zahlédl svoji tvář, mírně zvlhlou ve spánku a na ní překrásně zrcadlově vyvedený otisk Drobného v elegantní forehandové pozici. Nekvalitní tiskařská hněď povolila. Posměch jsem neutržil od žáků, jen od kolegyně ve sborovně.

Miloslav Hůlka

Před odchodem se sborovny jsem stačil reprodukcii odstranit a zároveň se osvěžit studenou vodou.

V sedmačtyřicátém roce jsem byl náhle a nečekaně překvapen písemnou výzvou školské rady ONV, abych nastoupil v okrese Žlutice jako posila pro školy v nově osidlovaném pohraničí. Zachránila mě však kolegyně Marie Seidlerová, která v tom roce posílila náš pedagogický sbor. Nabídla se, že půjde místo mne.Ředitel toto rozhodnutí zatelefonoval na okres, inspektor je přijal. Sotva však lze hovořit o její oběti pro kolegu. Odchod do pohraničí měla v plánu z důvodů, které nám sice nesdělovala, ale které jsme všichni vytušili. Mládí bylo za zenitem, i když ještě v plné síle, ale k vyhledání partnera prošla už vhodná chvíle a pohraničí mohlo ještě nabídnout příležitost.

Zápisky rábského kantora
p. Miloslava Hůlky poskytl MUDr.
Pavel Voska, syn p. učitelky Boženy
Voskové, které je dal sám rábský kantor
p. Hůlka

Rozhovor s Petrem Balcarem:

Jak Vás napadlo udělat v Rabí muzeum?

Moje záliba ve sběratelství přerostla v tak zvané

„kupení“. Prostory ve dvoupokojovém bytě se staly nevyhovujícími. Také k tomu přispělo přestěhování na chalupu v Rabí. Ale hlavním důvodem bylo ukázat jak byli naši předkové zruční a šikovní.

Jaký druh exponátů a kolik jich vlastně v muzeu je?

V muzeu se nacházejí exponáty z let 1760 až 1950. Jsou ukázkou věcí potřebných k životu, obživě i zábavě lidí žijících na Šumavě a Pošumaví v těchto letech. Počet vystavovaných věcí přesáhl dva tisíce. Sbíрка je rozdělena na několik oborů (sedlářství, praní, žehle-

ní zpracování dřeva, ševcovská dílna, muzikanti, domácnost, škola, zpracování lnu, pivovarnictví) a spousta předmětů z běžného života. Tyto obory se stále rozšiřují a doplňují.

Je v muzeu nějaký exponát, kterého si obzvlášť vážíte?

Vážím si celé své sbírky, protože každá věc potřebovala nějak opravit a zakonzervovat. Jsou to hodiny práce. Pokud s někým a nebo s něčím trávíme spoustu času vytvoříte si zvláštní pouto. Některého exponátu si vážím pro jeho historickou cenu, z jiného mám radost, že se podařilo zachovat jej funkčním do dnešní doby.

Máte s muzeem nějaké speciální plány do budoucna?

Vše se odvíjí od situace v Rabí. Sbíрку mám umístěnou v objektu ZKD (bývalá prodejna). Každý máme sny, představy a plány, tím mým je sehnat pro mou sbíрку důstojné a adekvátní prostory. Zajímavých nabídek na umístění přišlo několik, ale chtěl bych zůstat v Rabí.

Děkujeme za rozhovor!

Tomáš Zemen, Rabí 141

NĚKOLIK PRIORIT

Přesto, že jsem v mém ročníku narození (1924) prožil jen 16 dní, byl v několika prioritách „odnesl“ jediný, který musel prožít to nejhorší, co ve válce pak za totality existovalo.

A nyní k prioritám. Po 5ti letech docházce v obecné škole v Rabí rozhodl tatínek, že budu chodit s Pepíkem Hrbkům do reál. gymnázia v Sušici (z ročníku 1924 jsme byli v Rabí čtyři—já, Pepík Hrbek, Bohouš Voldřich a Pepík Novák, který byl pryč a sice snad v Praze a Bohouš Voldřich dochodil školu v Rabí tři roky ve druhém oddělení druhé třídy). V tercii gymnázia po psychotechnických testech, které tenkrát stály 25 Kč rozhodl tatínek na radu ředitele Košťáře, že budu jezdit do obchodní školy v Klatovech, která byla 21letá. Po vychození první třídy byla zřízena tzv. „abiturientský kurz pro maturanty gymnasií“. Přestoupil jsem do této nově zřízené obchodní akademie. Byl tam zřízen Kinderheim pro německé děti. Na dokončení 3. a 4. tř. obchodní akademie v Plzni nebyly peníze,

dodělal jsem si je po skončení války. Tehdy se platilo 1000 Kč školného! Po uvedeném skončení studia 2. třídy obchodní akademie jsem o prázdninách zdarma musel chodit starostovi p. Brejchovi, pomáhat tehdejšímu tajemníkovi p. Kulišanovi psát různé vyřizování na psacím stroji, pomáhat mu počítat potravinové lístky a co bylo třeba.

Po prázdninách jsem nastoupil a denně dojížděl do Pačejova jako „neplně zaměstnaný poštovní doručovatel.“ (tak zněl titul) a byl jsem tzv. pod... penzí“, prostě státní zaměstnanec. Roznášel jsem poštu ve dvou rajonech a sice: Olšany—nádraží, Olšany ves, Kvášňovice, Defurovy Lažany, Maňovice, Jetenovice a 2. rajon—Pačejov—nádraží, Pačejov ves, Velešice, Týřovice a Strážovice—ten byl o hodně menší. Kdo to zná, ví kolik kilometrů

byl hlavně rajon první. Když už po roce jsem měl kolo, musel jsem o dovolených jezdit tři týdny v roce do Mysliva dělat rajon tzv. „Štipoklaský“—vše za 520 Kč měsíčně. To vše jsem dělal až do 1. února 1943, kdy jsem z ředitelství pošt Praha—Senovážné náměstí dostal tzv. Viehpass“ k pú. Dresden A24. Ještě dodávám, že místo v Pačejově mně zařídil tehdy poštmistr v Rabí p. Klivan, který byl současně režisérem divadelní činnosti v Rabí a maskérem byl p. Homolka, holič v Rabí. „Moje generace svým rodičům vykala. Za každý dárek (třeba pouhý rohlík) se musela políbit rodičům ruka. 1. února 1943 jsem se s dvěma kufry s jídlem a prádlem musel ve stáří 18ti let, nezkušený mladík, který byl nejdále v Klatovech, vydal do daleké ciziny ve válce, která byla ve skutečnosti—ne jenom na plátně v kině.

V Drážďanech jsem šel podél vagónů k poštovnímu vagónu, kde jsem slyšel česky nadávat chlapce, kteří už tam byli přede mnou. Všiml si mě (pak největší kamarád Pepík Šedivý z Benešova u Prahy). Ve 23 hodin jsem nastupoval jako Heizer, kde končil starší Němec. Můj první pracovní den vypadal takto: vytloukl jsem škváru sochořem, navezl šest koleček koksu, napustil jsem vodu, ráno v 7 hod. jsem v administrativní budově o pěti kancelářích čistil klubky, přiložil podpalovač, několik loučí, naložil brikety... Tak to byl můj první pracovní den.

Pokračování v příštím vydání

Páni zastupitelé

Nemohl jsem si nevšimnout při pochůzkách obcemi přilehlými a také naším městem, že tu chybí jakási místa potřebná malým dětem. Dětské hřiště se tu opravdu hledá velmi špatně, žádný ukazatel, žádný dětský křik, žádné štěbetání spokojených maminek. Čím to asi je? Tuhle otázku směřuji zastupitelům volných našimi hlasy. Věřím, že problematika dětských hřišť

je díky nařízením a normám EU dosti složitá, ale co si ji neulehčit a o hřišti se vůbec nemusíme bavit. Představte si malé pískoviště, malou skluzavku, lavičku pro ženy, nu a pokud bude zastupitel všímavý ve svém okolí, tak hodí do placu také nějaký nápad z levného kraje.

Máme tady hrad, multifunkční dům, velké hřiště, hodně hospod, mnoho mladých lidí a

hodně dětí. Páni zastupitelé nabídněte mladým matkám místo, kde mohou sdílet své radosti a strasti života na Rabí a dětem místo, kde mohou zdokonalovat své sociální cítění.

Zapojte své hlavinky na vyluštění tajenky

1.				CH						
2.					P					
3.	L									
4.									E	
5.				Ž						
6.										
7.			CH							
8.				R						
9.			M							
10.	V									
11.							Á			
12.					Ž					
13.			G							
14.				Ř						
15.						CH				

LEGENDA:

- HORNÍ ČÁST KACHLOVÝCH KAMEN
- ZASTARALE BRAMBORY
- NÁŘEČNĚ SKLEP
- SMAŽENÁ POCHOUTKA Z KVĚTU ČERNÉHO BEZU
- STARŠÍ VÝRAZ PRO ROZSVÍTIT
- POLÉVKA ČESNEČKA
- NADITÁ PEŘINA
- PŮDA NAD MLATEM
- KNOFLÍK, POHYBLIVÝ ČLOVĚK
- BAŇATÝ KAMENNÝ HRNEC NA MLÉKO
- NEPOTŘEBNÉ VĚCI
- ZASTARALE TĚHOTENSTVÍ
- ZASTARALE ZÁVORA
- ZASTARALE OŠATKA
- ŠKUBÁNKY NÁŘEČNĚ

Výhercem z minulého čísla a nejúspěšnějším luštitelem je:

Za Rabí: David Kučera

Za Bojanovice: Zdeněk Bláha

Gratulujeme!

Výhry si prosím vyzvedněte v MěÚ Rabí u p. Jamrichové

Vyluštění tajenky z minulého čísla: "OBNOVENÁ KAPLIČKA"

Akce na Rabí

Spolek ROSa zve v sobotu
20.8.2011
dospělé a děti
na 2.ročník zábavné hry
s názvem

**„ Cesta Ferdy Mravence za
kouzelným vajíčkem mra-
venčí královny“.**

Start: od 15 hodin
(za každého počasí)

Místo: hřiště TJ Sokol
Rabí

Vstupné: dospělí- dobro-
volné (na akce ROSy)
děti – namalovaný obrázek
Ferdy

Program po celou dobu na
hřišti:

Ukázky práce hasičů SDH
Rabí

Pro děti – opékání buřtů a
limonáda zdarma

Pro rodiče – lahvové pivo,
limo, káva, čaj

Přijďte s námi zakončit
prázdniny
a strávit příjemné
odpoledne !

Spolek ROSa Rabí
pořádá v **neděli**

28.8. 2011

zájezd na výstavu květin

v Čimelicích

pro občany Bojanovice, Čepi-
ce a Rabí

Závazné přihlášky zájemců
přijímá p.Jamrichová
v kanceláři MěÚ Rabí do
20.8.2011

(vybíráme příspěvek 50,-Kč
člen ROSy a 100,-Kč ostatní
občané)

Odjezd z náměstí v Rabí
v 8,00 hod.

Návrat cca ve 14,00 hod.

Spolek ROSa Rabí
pořádá pro občany
Rabí, Bojanovice a
Čepice
v neděli

11. září 2011

zájezd do

ZOO Plzeň.

Odjezd autobusu a
výše příspěvku ob-
čanů budou upřes-
něny v průběhu
měsíce srpna na
plakátech v obcích.

**Pojďte s námi za
zvířátky!!**

HRAD RABÍ PŘIPRAVUJE:

14.8. - 15.00 Rábský Floutek: Teatr
RAJDO - Perníková chaloupka

20.8. - 16.30 Život jako cesta - verše a
písně EVY SÁDECKÉ

18.00 - Život v našich dlaních - povídání
s JANEM KONFRŠTEM

Anketa

Jaký názor máte na umístění sochy Sv. Jana Nepomuckého na čepický most?
Zúčastnili jste se benefičního koncertu?
Jak byste vylepšili vaši obec Čepice?

Jana Polanková
(50 let)
Čepice (obchod)

Ze sochy jsem moc nadšená, jsem ráda, že je tam. Přispěli jsme na ni. Když jedu přes most, tak vždycky zastavím, podívám se na ni a jedu dál. Koncertu jsme se zúčastnili a moc se nám líbil. A co bych vylepšila v Čepicích? Určitě by se mohl zušlechtit most. Hasiči řekli, že ho vyčistí, k soše by to vypadalo lépe.

Anna Nachtigallová
(53 let)
Sušice
Čepice—místní hospoda

Socha je obzvlášť krásná, když je osvětlená. Viděli jsme zatím jen zkoušku osvětlení, jelikož socha ještě není zcela hotová. Koncertu jsem se bohužel zúčastnit nemohla, jelikož jsem měla plnou hospodu lidí. Jinak se zúčastnila celá naše rodina. Byla jsem ale na koncertě v Sušici, byl moc pěkný. V Čepicích bychom potřebovali pořádnou kanalizaci. Když prší, všechna voda nám steče do sklepa a musíme odčerpávat. A ještě se zde málo seče trávnik u pomníku a kapličky. A když to zde posečou, tak už trávu neuklidí.

Oldřich Nachtigall
(56 let)
Sušice
Čepice—místní hospoda

Socha se mi líbí. Na koncertě jsem nebyl, protože jsem musel být zde v restauračním zařízení. Jak byste vylepšil obec? Určitě by se ulevilo čepickému mostu, kdyby se odfrézovala část silnice na mostě.

Hana Kubínová
(39 let)
Čepice, Praha

Socha se mi moc líbí. Jsme zde jen na chalupě, takže jsme se koncertu nezúčastnili. Na obci bych vylepšila vodovod a kanalizaci.

Miroslav Kůs (41 let)
Čepice

Socha se mi líbí. Na koncertě jsem nebyl, byl jsem v práci. Jak byste vylepšil vaši obec? Jsem spokojený, vše je tady v pořádku.

Rozvážka obědů

Obchodní družstvo Soběšice
nabízí rozvoz obědů do Rabí, Bojanovic a Čepic

Cena obědu: 47,-Kč + 3,- Kč dopravné
Dovoz mimo stanovená místa (tzn. až domů)
se počítá navíc 10,-Kč.

V případě zájmu nás kontaktujte:
p. Kučerová (vedoucí hotelu) - 724 028 664

Společenská rubrika

Oslavenci v srpnu

91 let Štefanie Heřmanová, Rabí 24
80 let Marie Havlová, Bojanovice 34

Oslavenci v září

65 let Milan Jamrich, Rabí 38
90 let Milada Adamusová, Rabí 98

Zemřeli:

Karel Tvrdý, 59 let, Bojanovice
Marie Krausová, 90 let, Rabí

Narodili se:

Lukáš Janeček, nar. 4.8.2011 Čepice
(ve 12,30 hod., 52cm, 3,97 kg)

Provozní doby v Rabí

ŘEZNICTVÍ U DUPALŮ

St 8–11.30
Čt 8–11.30 14–16
Pá 8–11.30 14–16

Po–Pá
8–9 14–16

POTRAVINY ČEPICE

Po 7–11
Út 7–16,30
St 7–14
Čt 7–14
Pá 7–16,30
So 8–11

KONZUM

Po 7–12
Út 7–12 13–17
St 7–12 13–16
Čt 7–12 13–16
Pá 7–12 13–16
So 7–14
Ne 10–15

VEŘEJNÁ KNIHOVNA MĚSTA RABÍ

Knihovna byla přestěhována do nových prostor multifunkčního domu č.p. 57

Provozní doba:

každý čtvrtek 16,30–17,30 hod.

Veřejný internet zatím není přístupný.

INZERCE

Prodej palivového štípaného dřeva

Tel: 728 673 535

CHCETE REKLAMU VAŠÍ FIRMY DO NOVIN ?

Zasílejte na adresu: rabskenoviny@seznam.cz nebo vložte do poštovní přihrádky, která je umístěna ve vestibulu Městského úřadu po levé straně

Poplatek za tyto služby je dobrovolný nebo ve formě sponzorského daru na různé akce, např. dětské maškarní, ...

Číslo běžného účtu spolku ROSa 239 324 891 / 0300

Z černé kroniky...

Tak se naše pěkné městečko zalíbilo kriminálním živlům, že zde páchají nejednu zlodějnou. O tom, kolikrát byla vykradena nafta ze zaparkovaných automobilů při silnici u hřbitova, v objektech zemědělských družstev i přímo ve městě Rabí psát nebudu, to je několikrát do roka. Chci napsat o tom, co bylo ukradeno občanům Rabí. V měsíci březnu zloději odvezli na Hradčanech v Rabí **káru za osobní auto plnou uhlí**, dosud se nenašla. V květnu v lomu Rabí vykradli nenechavci **trafostanici** (kvůli barevným kovům). V červnu se ztratily na kapličky v Bojanovicích **měděné okapy**. Červenec byl pro zloděje „úspěšný“ měsíc, ukradli v Židovnech v Rabí **káru za osobní auto**, která byla později nalezena v objektu nemocnice v Sušici. Také majitelka domu na Hradčanech v Rabí po svém příjezdu na chalupu zjistila, že jí chybí **lednice i s mrazákem, komoda a satellite**. Opět na Hradčanech se zloděj zmocnil **osobního vozu peugeot** v noci 25.7. před domem majitele a odjel s ním neznámo kam, během dne jej však vrátil na stejné místo majiteli a k jeho překvapení byl v autě dotankován benzín. Škoda je jen na zničeném zámku dveří auta a řízení. Krádeže budou v budoucnosti zřejmě běžným jevem i v našem městě.

Přímo se nabízí otázka zda nemáme mezi sebou nějaké informátory, kteří za finanční odměnu dávají tipy? Nebuďme lhostejní a sledujme, kdo cizí se pohybuje okolo nás, jakým autem přijíždějí cizí lidé, kteří nejsou ani turisté, ubytovaní a návštěvy.

V příštím vydání najdete:

ROZHOVOR

RECEPT

NA ŠKOLE V RABÍ

ZPRÁVIČKY Z MěÚ

NĚKOLIK PRIORIT (p. Zemen)

ZKAZKY STARÝCH ZBROJNOŠŮ

Slovo závěrem

**Napište nám své příběhy z dovolené,
zážitky z prázdnin, trapasy, fejetony, různé recenze;
můžete vytvořit nové téma novin...
zkrátka vše, co vás napadne....**

Vydává Rábský okrašlovací spolek ROSa
Sídlo: Rabí 15, 342 01 Rabí, IČO: 22866663
Vychází 6x ročně. Evidenční číslo MK ČR E 20224.

Šéfredaktorka: Alena Kraucherová

Adresa redakce: Rabí 151, 342 01 Rabí, tel.: 776 312 336

rabskenoviny@seznam.cz, www.rosarabi.wz.cz

Redakce: Hana Holečková, Drahomíra Houdková

Grafická úprava: Alena Kraucherová, Hana Holečková

Náklad 300 kusů. Noviny jsou zdarma.

Číslo účtu spolku ROSa je: 239324891/0300

Uzávěrka příštího čísla je 30. září.

**RÁBSKÝ OBČASNÍK
BUDE VYCHÁZET
V MĚSÍCI:**

Srpen 2011

Říjen 2011

Prosinec 2011

Únor 2012

Duben 2012

Červen 2012

